

Disertace je věnována životu a dílu profesora Karlovy univerzity v Praze Nikolaje Lvoviče Okuněva (1885-1949), významného historika umění, představitele světové medievistiky. Jeho vědecká činnost, započatá již době studií na Petrohradské univerzitě, hrála důležitou roli v oblasti studia staroruského, byzantského a středověkého arménského umění a architektury. Poté, co N. L. Okuněv z politických důvodů opustil svou vlast, žil v letech 1920-1923 v Království Srbů, Chorvatů a Slovinců, od r. 1923 do r. 1949 pak v Československu. Více než 20 let přednášel na pražské Karlově univerzitě, kde vychoval řadu žáků. Byl členem Slovanského ústavu, redaktorem vědeckého časopisu Byzantinoslavica, zakladatelem Archivu a galerie slovanského umění při Slovanském ústavu. Jeho práce, napsané v období emigrace, se týkaly převážně středověkých památek nacházejících se na území Srbska a Makedonie. Okuněvova vědecká díla a kulturní počiny jsou v disertaci nahlíženy v širokém kontextu činnosti různých vědeckých institucí (Ruský archeologický ústav v Konstantinopoli, Petrohradská univerzita, Karlova univerzita, Slovanský ústav, Slovanská knihovna v Praze), historie významných vědeckých akcí (výpravy do staroruských měst, Zakavkazska, na Balkán, archeologické výzkumy v Ani v Arménii, restaurátorské práce v kostele sv. Pantelejmona v Nerezi a v chrámu sv. Sofie v Ochridu v Makedonii), jeho kontaktů s kolegy z různých zemí. Výsledky vědecké práce prof. Okuněva jsou představeny zásadně v souvislosti s hlavními vědeckými diskusemi první poloviny 20. století. Autorka se snažila zhodnotit přínos prof. N. L. Okuněva světové medievistice, určit jeho roli a místo ve vývoji vědy. Zvláštní pozornost je věnována historii studia děl ruských emigrantských umělců a jejich záchrany (Archiv a galerie slovanského umění při Slovanském ústavu v Praze).